

**Wytyczne EUNB
w sprawie
narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka
niewykonania zobowiązań i migracji
EBA/GL/2012/3**

Londyn, dnia 16 maja 2012 r.

Status wytycznych

1. Niniejszy dokument zawiera wytyczne wydane zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE („rozporządzenie EUNB”). Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia EUNB właściwe organy i instytucje finansowe dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do tych wytycznych.

2. W wytycznych określono stanowisko EUNB w kwestii odpowiednich praktyk nadzorczych w ramach Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego bądź sposobu stosowania przepisów prawa unijnego w danym obszarze. W związku z tym EUNB oczekuje stosowania się do wytycznych od wszystkich właściwych organów i instytucji finansowych, do których są one kierowane. Właściwe organy, do których mają zastosowanie wytyczne, powinny stosować się do nich poprzez ich odpowiednie włączenie do własnych praktyk nadzorczych (np. poprzez zmianę własnych ram prawnych, własnych przepisów lub wytycznych dotyczących nadzoru bądź własnych procesów nadzorczych); dotyczy to również przypadków, w których dane wytyczne kierowane są przede wszystkim do instytucji.

Wymogi dotyczące powiadomienia

3. Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia EUNB właściwe organy obowiązane są do dnia 16.07.2012 r. powiadomić EUNB, czy stosują się lub czy zamierzają stosować się do tych wytycznych, przy czym niestosowanie się do nich powinno zostać uzasadnione. W przypadku niezłożenia takiego powiadomienia w przewidzianym terminie EUNB uznaje, iż dany właściwy organ nie stosuje się do wytycznych. Powiadomienia należy przesyłać na formularzu określonym w dziale V na adres compliance@eba.europa.eu z dopiskiem „EBA/GL/2012/3”. Powiadomienia składają osoby należycie upoważnione do składania oświadczeń o zgodności w imieniu macierzystych właściwych organów.

4. Powiadomienie właściwego organu, o którym mowa w poprzednim punkcie, zostanie opublikowane na stronie internetowej EUNB zgodnie z art. 16 rozporządzenia EUNB.

Spis treści

Wytyczne EUNB w sprawie narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji	1
1. Przedmiot.....	4
2. Zakres i poziom stosowania	4
3. Definicje.....	4
Tytuł II – Wymogi dotyczące modelowania przez instytucje narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji	4
A. Przedmiotowy zakres stosowania	4
4. Pozycje podlegające kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji	4
5. Pozycje niepodlegające kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji	6
6. Pozycje w akcjach i pochodnych akcji.....	6
7. Pozycje w zadłużeniu własnym instytucji	7
8. Stałe zastosowanie częściowe	7
B. Modelowanie indywidualne	8
9. Norma ostrożnościowa porównywalna z IRB.....	8
10. Kryteria jakościowe.....	8
11. Źródło ocen ratingowych	8
12. Źródło PD i LGD.....	8
C. Współzależność	9
13. Korelacje pomiędzy przypadkami niewykonania zobowiązań i migracji.....	9
14. Założenia oparte na funkcji kopułowej (copula)	10
15. Czynniki ryzyka systemowego	10
16. Koncentracja portfela	10
17. Macierze migracji.....	11
18. Stały poziom zakładanego ryzyka w jednorocznym horyzoncie kapitałowym....	12
19. Zabezpieczenie.....	13
D. Wycena zysków i strat	13
20. Wpływ zmiany oceny ratingowej na ceny rynkowe	14
21. Obliczanie rachunku zysków i strat	15
E. Horyzont płynnościowy	15
22. Poziom definiowania horyzontów płynnościowych	15
23. Główne kryteria dla ustalania odnośnego horyzontu płynnościowego	16
24. Monitorowanie horyzontów płynnościowych – główne wskaźniki konieczności przeprowadzenia przeglądu	17
F. Sprawy ogólne	17
25. Walidacja.....	17
26. Test praktyczny	18
27. Dokumentacja	19
28. Metody narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji oparte na różnych parametrach	19
29. Częstotliwość obliczeń	20
Tytuł III – Przepisy końcowe i wdrożenie	21
30. Data wejścia w życie	21

Tytuł I – Przedmiot, zakres i definicje

1. Przedmiot

Niniejsze wytyczne mają na celu zapoznanie właściwych organów w całej UE z zagadnieniem modelowania narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, co ma przyczynić się do zapewnienia równych szans zgodnie z treścią załącznika V do dyrektywy 2006/49/WE zmienionej dyrektywą 2010/76/UE.

2. Zakres i poziom stosowania

1. Właściwe organy powinny zobowiązać instytucje określone w ust. 2 do stosowania się do przepisów niniejszych wytycznych w kwestii narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

2. Niniejsze wytyczne powinny mieć zastosowanie do instytucji wykorzystujących metodę modeli wewnętrznych w celu obliczania wymogów kapitałowych dla ryzyka szczególnego stopy procentowej w księdze handlowej.

3. O ile w niniejszych wytycznych nie określono inaczej, mają one zastosowanie do instytucji na szczeblu (indywidualnym lub skonsolidowanym), na którym dany model wewnętrzny jest zatwierdzany do użytku właściwego organu.

3. Definicje

W niniejszych wytycznych zastosowanie mają następujące definicje:

- a. Termin „instytucje” oznacza instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne w rozumieniu dyrektyw 2006/48/WE i 2006/49/WE.
- b. Termin „stałe zastosowanie częściowe” w pkt. 8 niniejszych wytycznych oznacza, że niektóre pozycje, które są wyłączone z kalkulacji wartości zagrożonej z tytułu ryzyka szczególnego i z zastosowania narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji na podstawie pkt. 6 załącznika V do dyrektywy 2006/49/WE, podlegają metodzie standardowej dotyczącej ryzyka szczególnego stopy procentowej.

Tytuł II – Wymogi dotyczące modelowania przez instytucje narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji

A. Przedmiotowy zakres stosowania

4. Pozycje podlegające kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji

1. Kalkulacja narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji powinna obejmować wszystkie długie i krótkie pozycje podlegające

modelowanemu narzutowi z tytułu szczególnego ryzyka stopy procentowej, z wyłączeniem pozycji, o których mowa w pkt. 5 poniżej.

2. Kalkulacja powinna obejmować w szczególności następujące pozycje, o ile są one ujęte w księdze handlowej:
 - i. obligacje emitowane przez instytucje rządowe na szczeblu centralnym (obligacje skarbowe), nawet w przypadkach, gdy zastosowanie metody standardowej wygenerowałoby narzut z tytułu ryzyka szczególnego stopy procentowej w wysokości 0%;
 - ii. obligacje strukturyzowane, obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym (ang. *credit linked notes*) lub podobne instrumenty dłużne, o ile nie zawierają ekspozycji na sekurytyzacje lub kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane n-tym niewykonaniem zobowiązania;
 - iii. kredyty na rynku pieniężnym.

3. Pozycje będące wynikiem zastosowania kryterium przełamania osobowości prawnej w stosunku do akcji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, w sytuacji gdy pozycje takie – gdyby były ujęte bezpośrednio w księdze handlowej – podlegałyby kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji zgodnie z pkt. 4.1 powyżej, również powinny zostać uwzględnione w kalkulacji. W przypadku, gdy nie ma możliwości zastosowania kryterium przełamania osobowości prawnej w stosunku do akcji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, należy zastosować metodę standardową.

4. Następujące pozycje nie są uznawane za sekurytyzacje, i z tego względu nie powinny być uwzględniane w kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, jeżeli zostały ujęte w księdze handlowej:
 - a. obligacje zabezpieczone (np. „Pfandbriefe”), ponieważ tego rodzaju obligacje nie są oparte na aktywach bazowych, lecz posiadają zwykłe prawne zabezpieczenie.
 - b. papiery wartościowe zabezpieczone aktywami, które nie odpowiadają definicji „pozycji sekurytyzacyjnej” w art. 3 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2006/49/WE zawierającym odniesienie do art. 4 ust. 36 dyrektywy 2006/48/WE. Na przykład w sytuacji, gdy przepływy środków pieniężnych z puli bazowej są przypisywane posiadaczom papierów wartościowych w stopniu proporcjonalnym, a tym samym bez transzowania (np. papiery wartościowe zabezpieczone spłatami kredytów hipotecznych typu *pass-through*).

5. Utrzymywane w księdze handlowej niespłacone pozycje dłużne – jeśli ich ryzyko zostanie uznane przez instytucję za istotne – powinny być uwzględniane w kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji. W tym przypadku mogą one zostać wyłączone z elementu migracyjnego narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji w przypadku, gdy ze względu na szczególne ramy modelowe instytucji

niespłacone pozycje nie są obarczone ryzykiem migracji (np. jeśli niewykonanie zobowiązania jest modelowane jako stan absorbujący¹). W przypadku, gdy pozycje takie są wykluczane ze względu na nieistotność, instytucja musi być w stanie wykazać, że są one nieistotne. We wszystkich przypadkach wszelkie istotne ryzyko zmian ceny niespłaconego długu (ang. *defaulted debt*), spowodowane niepewnymi stopami odzysku, powinno być kapitalizowane.

6. Definicja niewykonania zobowiązania w przypadku pkt. 5 powyżej powinna być zgodna z definicją niewykonania zobowiązania w ramach ocen ratingowych wykorzystywanych do celów modelowania.

5. Pozycje niepodlegające kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji

Z kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji należy wyłączyć następujące pozycje:

- a. sekurytyzacje;
- b. kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane n-tym niewykonaniem zobowiązania; oraz
- c. pozycje objęte narzutem z tytułu ryzyka szczególnego stopy procentowej, niebędące sekurytyzacjami ani kredytowymi instrumentami pochodnymi uruchamianymi n-tym niewykonaniem zobowiązania, o ile są to pozycje korelacyjnego portfela handlowego.

6. Pozycje w akcjach i instrumentach pochodnych opartych na akcjach

1. Właściwe organy mogą zezwolić, by w narzucie z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji uwzględnione zostały pozycje dotyczące notowanych akcji i pozycje dotyczące instrumentów pochodnych opartych na notowanych akcjach, z zastrzeżeniem następujących warunków:

- i. powiązane pozycje w akcjach i instrumentach dłużnych są zarządzane łącznie przez określoną jednostkę handlową (np. arbitraż pomiędzy obligacjami zamiennymi a akcjami);
- ii. odpowiednia jednostka handlowa dysponuje procedurami pomiaru i zarządzania wspólnym ryzykiem instrumentów dłużnych i akcji; oraz
- iii. uwzględnione są wszystkie pozycje odpowiedniej jednostki handlowej dotyczące akcji, co ma przeciwdziałać wybiórczości (ang. *cherry-picking*).

2. W przypadku, gdy w kalkulacji miary narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji uwzględnione zostaną notowane akcje lub instrument pochodny oparty na notowanych akcjach, uznaje się, że niewykonanie

¹ stan absorbujący oznacza, że dana pozycja po wejściu w stan niewypłacalności w nim pozostaje w założeniach modelowych i nie może być „uzdrowiona”.

zobowiązania dotyczącego któregokolwiek z tych instrumentów wystąpiło w przypadku wystąpienia niewykonania zobowiązania powiązanego instrumentu dłużnego.

3. Niezależnie od tego, czy w narzucie z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji uwzględnione zostaną pozycje w notowanych akcjach lub w instrumentach pochodnych opartych na akcjach, nadal wymagane jest obliczenie narzutu kapitałowego z tytułu ryzyka szczególnego dotyczącego takich pozycji – pokrywającego ryzyko wystąpienia niekorzystnych zdarzeń w przypadku wykorzystania modelu wewnętrznego.

7. Pozycje w długi własnym instytucji

1. Długie pozycje w długi własnym instytucji, które mogą wynikać z działalności handlowej lub organizowania obrotu w związku z własnymi obligacjami, należy uwzględnić w zakresie modelu narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, przy czym w kalkulacji narzutu należy uwzględnić wyłącznie ryzyko migracji.

2. Krótkie pozycje w długi własnym instytucji, które mogą wynikać z uwzględnienia w księdze handlowej emisji własnego długu (np. obligacji ustrukturyzowanych lub transakcji rynku pieniężnego) lub z zakupu zabezpieczenia przez instytucję w imieniu własnym (np. za pośrednictwem indeksu), należy uwzględnić w zakresie modelu narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, przy czym w kalkulacji narzutu należy uwzględnić wyłącznie ryzyko migracji. Ryzyko niewykonania zobowiązań w związku z krótkimi pozycjami we własnym długi nie powinno być modelowane w ramach metody narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

8. Stałe zastosowanie częściowe

1. W przypadku wykorzystania przepisów dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych dotyczących stałego zastosowania częściowego, uzasadnienie takiego działania należy szczegółowo udokumentować i przeanalizować w celu wykazania, że nie ma ono na celu wygenerowania narzutu mniej konserwatywnego niż w przypadku objęcia wszystkich pozycji modelem wartości zagrożonej dla ryzyka szczególnego i narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

2. Stałe zastosowanie częściowe narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji nie powinno dotyczyć obligacji skarbowych i produktów pochodnych dotyczących obligacji skarbowych, ponieważ – z punktu widzenia modelowania – uwzględnienie tych pozycji w modelu ryzyka szczególnego i w konsekwencji w ramach narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji nie jest uznawane za szczególnie wymagające.

B. Modelowanie indywidualne

9. Norma ostrożnościowa porównywalna z IRB

O ile w niniejszych wytycznych nie określono inaczej, normą ostrożnościową porównywalną z IRB mającą zastosowanie do narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji jest horyzont kapitałowy wynoszący jeden rok i przedział ufności wynoszący 99,9%.

10. Kryteria jakościowe

Wszystkie aspekty zastosowanej metody narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji należy szczegółowo udokumentować. Dotyczy to dokumentacji wszelkich analiz przeprowadzonych w celu umotywowania założeń, technik szacowania, wskaźników zastępczych (ang. proxy) lub uproszczeń. Wszelkie decyzje tego rodzaju należy uzasadnić na żądanie właściwego organu.

11. Źródło ocen ratingowych

1. Metody narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji stosowane przez instytucje mogą opierać się na wewnętrznych lub zewnętrznych ocenach ratingowych. Sposób generowania wewnętrznych ocen ratingowych wykorzystywanych dla potrzeb narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji powinien być zgodny ze sposobem ich generowania w ramach metody IRB.

2. Instytucje powinny dysponować procedurami ustalania oceny ratingowej dla pozycji nieobjętych ratingiem. W przypadku, gdy dostępne są spready kredytowe, fakt ich wykorzystania do ustalenia oceny ratingowej drogą wnioskovania powinien zostać w jasny sposób udokumentowany. Udokumentować należy również fakt wykorzystania „awaryjnej” oceny ratingowej (np. „rezerwowa” ocena ratingowa w przypadku pozycji, gdzie nie są dostępne dające się zaobserwować dane, które mogłyby posłużyć do ustalenia oceny ratingowej drogą wnioskovania). Wszelkie stosowane systemy ocen ratingowych powinny, w miarę możliwości, różnicować poszczególne grupy pozycji.

3. Instytucja powinna dysponować udokumentowaną hierarchią źródeł ocen ratingowych dla ustalenia oceny ratingowej indywidualnej pozycji. W przypadku wykorzystania innych źródeł oceny ratingowej (np. wewnętrznych i zewnętrznych ocen ratingowych lub innych oszacowań zewnętrznej agencji ratingowych) instytucja powinna konsekwentnie przyporządkować oceny ratingowe do wspólnej jednolitej skali ratingowej (ang. *masterscale*).

12. Źródło PD i LGD

1. W przypadku, gdy instytucja posiada zatwierdzone oszacowania dotyczące PD lub oszacowania dotyczące PD i LGD w ramach metody wewnętrznych ratingów (metoda IRB-A), o której mowa w art. 84 dyrektywy 2006/48/WE, dane takie mogą również być wykorzystywane jako źródło dla uzyskania oszacowań dotyczących PD i LGD do celów narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

2. Jeżeli w tym ostatnim przypadku instytucja nie posiada zatwierdzonych PD lub LGD w ramach metody IRB bądź jeśli w księdze handlowej nie istnieją PD lub LGD w ramach metody IRB dotyczące danego emitenta lub papieru wartościowego, należy je obliczyć przy zastosowaniu metodologii zgodnej z metodologią IRB, co następnie wymaga odrębnego zatwierdzenia przez właściwy organ do zastosowania w ramach narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

3. PD neutralne pod względem ryzyka nie powinny być dopuszczalne jako oszacowania zaobserwowanych (historycznych) PD do celów modelowania migracji ratingów lub niewykonania zobowiązań. W przypadku wykorzystania PD implikowanych na podstawie cen rynkowych, instytucja powinna zastosować odpowiednie korekty w celu uzyskania realnej miary prawdopodobieństwa z prawdopodobieństw neutralnych pod względem ryzyka i porównać wyniki takiej metodologii z ewidencją historyczną.

4. Jako rozwiązanie alternatywne możliwe jest również wykorzystanie przez instytucje PD i LGD pochodzących ze źródeł zewnętrznych (np. od agencji ratingowych), ponieważ na ogół są one uznawane za odpowiednie.

5. Instytucje powinny ustalić hierarchię preferowanych źródeł PD i LGD w celu uniknięcia wybiórczego traktowania parametrów.

C. Współzależność

13. Korelacje pomiędzy przypadkami niewykonania zobowiązań i migracji

Stosowane przez instytucje modele narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji powinny uwzględniać skutki korelacji pomiędzy przypadkami niewykonania zobowiązań i migracji w sposób zgodny z ich przeznaczeniem, tj. uwzględnieniem korelacji ryzyka kredytowego pomiędzy różnymi emitentami. Założenia, na których opierają się ich oszacowania, powinny być zgodne z założeniami wykorzystanymi w symulacji. Metodologię należy udokumentować i odpowiednio uzasadnić. Metoda powinna być adekwatna i wystarczająco konserwatywna do celów uwzględnienia współzależności pomiędzy czynnikami ryzyka dotyczącymi zdarzeń ryzyka kredytowego, takich jak niewykonanie zobowiązań i migracje. Powinno ono obejmować np. obowiązek częstej aktualizacji oszacowań w przypadku, gdy instytucje oszacowują parametry korelacji swoich pozycji w oparciu o ceny papierów wartościowych znajdujących się w obrocie.

14. Założenia oparte na funkcji kopułowej (copula)

W celu opisanego założeń w kwestii współzależności pomiędzy czynnikami ryzyka instytucja może określić potencjalnych kandydatów funkcji kopułowej (*copula*), zależnie od zdolności do wyjaśnienia skupień niewykonania zobowiązań lub migracji w odniesieniu do historycznych przypadków skrajnych². Wybór konkretnej funkcji kopułowej należy uzasadnić i udokumentować.

15. Czynniki ryzyka systemowego

1. Choć współzależność pomiędzy emitentami często jest modelowana w sposób podobny do ram regulacyjnych IRB, przy wykorzystaniu połączenia czynnika ryzyka idiosynkratycznego (tj. indywidualnego) z czynnikiem lub czynnikami ryzyka systemowego, w niniejszych wytycznych nie jest zalecana żadna metoda modelowania, przy założeniu, że dana instytucja spełnia wszelkie odnośne wymogi w zakresie jakości i walidacji, zapewniające odpowiednio konserwatywny charakter jej metody.

2. W przypadku, gdy dany model zakłada różne horyzonty płynnościowe, ewolucja czynników ryzyka systemowego w relacji pomiędzy poszczególnymi horyzontami płynnościowymi powinna być konsekwentna i spójna.

3. Korelacja pomiędzy czynnikiem lub czynnikami ryzyka systemowego a „procesem zdolności płatniczej” indywidualnego emitenta może być trudna do oszacowania ze względu na fakt, iż nie dają się one bezpośrednio zaobserwować. Wszelkie techniki szacowania oparte bezpośrednio lub pośrednio na możliwych do obserwowania danych rynkowych (jak w przypadku notowanych akcji) należy odpowiednio uzasadnić i udokumentować.

4. W przypadku zastosowania przez daną instytucję formuły parametrycznej, zakładającej wielorakie czynniki ryzyka systemowego i w ten sposób lepiej odzwierciedlającej koncentrację branżową lub regionalną niż w przypadku założenia unikalnego czynnika ryzyka systemowego, wybór takiej formuły parametrycznej powinien zostać przeanalizowany i zatwierdzony, np. poprzez porównanie wyników bieżącego modelu z wynikami zmodyfikowanej wersji tego samego modelu wykorzystującej formułę IRB, gdzie wszystkie czynniki ryzyka systemowego są idealnie skorelowane.

16. Koncentracja portfela

1. Stosowane przez instytucje modele narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji powinny odzwierciedlać koncentracje określonego emitenta lub emitentów, które mogą wynikać np. z braku dywersyfikacji regionalnej lub branżowej bądź ze znacznych ekspozycji na emitentów

² Występujących w ogonie rozkładu (ang. *historical tail events*).

indywidualnych lub powiązanych. Instytucje powinny wykazać ogólną prawidłowość uwzględnienia koncentracji określonego emitenta lub emitentów w ramach narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji. W tym celu powinny w szczególności, lecz nie wyłącznie, potwierdzić i udokumentować fakt, iż wyniki modelu narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji rosną w zależności od poziomu koncentracji ich portfela.

2. Instytucja musi w szczególności wykazać, że w ramach jej metody koncentracje portfela uwzględniane są w sposób prawidłowy.

17. Macierze migracji

1. Macierze przejścia wykorzystywane w modelowaniu procesu migracji ratingowej powinny opierać się na historycznych danych migracji, z wykorzystaniem źródeł zewnętrznych (np. agencji ratingowych) lub wewnętrznych. Macierze pochodzące ze źródeł zewnętrznych powinny być preferowane w przypadkach, gdy ilość wewnętrznych danych historycznych jest niewielka. Instytucje powinny zadbać o to, by ilość danych historycznych była wystarczająca do sporządzenia solidnych, dokładnych i spójnych statystycznie oszacowań. Instytucje powinny potwierdzić solidność macierzy przejścia szczególnie w odniesieniu do wyższych kategorii ratingowych, gdzie niewielka liczba przypadków znacznego obniżenia oceny lub niewykonania zobowiązań może mieć istotny wpływ na częstotliwość migracji. Zgodnie z wymogiem „normy ostrożnościowej porównywalnej z IRB” ustanowionym przez dyrektywę w sprawie wymogów kapitałowych minimalny wymagany okres obserwacji historycznej wynosi 5 lat.

2. Odrębne macierze przejścia mogą być stosowane w przypadku szczególnych grup emitentów i szczególnych obszarów geograficznych. W zależności od (i) składu portfela instytucji, (ii) dostępności dokładnych macierzy przejścia oraz (iii) ewentualnych różnic w zakresie cech migracji pomiędzy poszczególnymi produktami, emitentami lub obszarami geograficznymi, należy podjąć wyważoną decyzję w kwestii zestawu macierzy przejścia do zastosowania. W decyzji takiej należy uwzględnić (i) wybór źródła (wewnętrznego lub zewnętrznego) w połączeniu z analizą pod kątem nakładania się lub ewentualnego niedopasowania portfela instytucji i aktywów bazowych dla macierzy przejścia, (ii) motywację wszelkich systemów ważenia (również w odniesieniu do wykorzystania równych wag), (iii) rozmiaru okna historycznego danych. Instytucje powinny opracować macierz (lub więcej macierzy, jeżeli dostępne są właściwe dane) przejścia z przeznaczeniem dla dłużników skarbowych.

3. W przypadku, gdy niewykonanie zobowiązania jest modelowane jako stan absorbujący, należy dostosować macierze przejścia, aby wyeliminować konflikt takiego stanu absorbującego z wewnętrznymi oszacowaniami PD. Macierze przejścia można również dostosować w przypadku, gdy kolumna „NR” (ang. *not rated* – bez ratingu) lub inna kolumna jest w stanie absorbującym, w związku z cofniętymi ocenami ratingowanymi lub nieocenanymi ekspozycjami. Wszelkie takie zmiany należy udokumentować, a dokumentacja taka powinna uwzględniać skutki danej zmiany.

4. Macierze przejścia na ogół dotyczą jednorocznego horyzontu płynnościowego. W przypadku, gdy wymagane są macierze o krótszym horyzoncie – co ma miejsce w sytuacji, gdy wykorzystywane są horyzonty płynnościowe krótsze niż jeden rok – odpowiednie macierze przejścia nie zawsze mogą zostać obliczone w sposób bezpośredni, i konieczne są aproksymacje. Konieczne jest udokumentowanie zarówno takich aproksymacji, jak i motywacji danych założeń zastosowanych w ramach tego procesu (np. w przypadku wykorzystania macierzy generującej – ang. *generator matrices*). Założenia takie powinny również zostać poddane ocenie w celu zweryfikowania, czy z upływem czasu zachowują one aktualność. W ramach procesu zatwierdzania można obliczyć macierz opartą na generatorze dla horyzontu identycznego z horyzontem macierzy wyjściowej w celu oceny różnicy wynikającej z procesu opracowania macierzy generującej.

18. Stały poziom zakładanego ryzyka w jednorocznym horyzoncie kapitałowym

1. W przypadku modelowania stałego poziomu ryzyka w jednorocznym horyzoncie kapitałowym instytucje powinny zrównoważyć lub prolongować pozycje na koniec każdego horyzontu płynnościowego w stosunku do nowych pozycji dla zapewnienia takiego samego początkowego poziomu ryzyka, jak na początku horyzontu płynnościowego.

2. W przypadku założenia jednorocznej pozycji stałej, co oznacza brak horyzontów płynnościowych, w stosunku do wszystkich pozycji objętych narzutem z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji instytucje powinny konsekwentnie stosować jednorazowe gwałtowne wahanie w jednorocznym horyzoncie kapitałowym („założenie stałej pozycji obejmujące jeden rok”).

3. Z punktu widzenia modelowania, stały poziom ryzyka może zostać odzwierciedlony jako zastąpienie pozycji, jeżeli dochodzi do wystąpienia migracji lub niewykonania zobowiązania w horyzoncie płynnościowym, w przypadku pozycji o charakterystyce ryzyka równoważnej z charakterystyką ryzyka pierwotnych pozycji na początku horyzontu płynnościowego.

4. Modelowanie stałego poziomu ryzyka w jednorocznym horyzoncie kapitałowym może zostać zrealizowane np. w oparciu o metodę opisaną poniżej. W kwestii kalkulacji strat w horyzontach płynnościowych instytucja może założyć zastosowanie jednorazowych gwałtownych wahań ocen ratingowych (lub spreadów). W tym przypadku oznacza to, że instytucja nie musi uwzględniać efektu czasowego: pozycje zachowują swoje pierwotne rezydualne terminy zapadalności na koniec każdego horyzontu płynnościowego; innymi słowy, nie następuje starzenie się pozycji. Ponadto nie zachodzi potrzeba uwzględnienia ewentualnych zmian warunków rynkowych w przypadku rewaluacji portfela w momencie zrównoważenia (w szczególności na stałym poziomie mogą pozostać spready kredytowe wg oceny ratingowej). W efekcie pomiar strat w ramach narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji nie uwzględnia terminu każdego przypadku

migracji lub niewykonania zobowiązania, a rachunek zysków i strat wyliczany jest na dzień dzisiejszy.

5. W modelowaniu narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji modelowanie starzenia się pozycji nie powinno być dopuszczalne ze względu na spodziewane ogromne wyzwania i zaobserwowane trudności związane z modelowaniem starzenia się pozycji, a także znaczny arbitraż regulacyjny, jaki mogłoby to spowodować. Na obecnym etapie uzasadnia to preferencję dla metody konserwatywnej.

19. Zabezpieczenie

1. Dla celów kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji instytucje mogą saldować długie i krótkie pozycje wyłącznie w odniesieniu do ściśle identycznych instrumentów finansowych.

2. Skutki dywersyfikacji związane z długimi i krótkimi pozycjami mogą zostać uwzględnione wyłącznie za pomocą konkretnego modelowania długich i krótkich pozycji brutto w ramach różnych instrumentów. W każdym przypadku instytucje powinny wykazać, że skutki dywersyfikacji lub zabezpieczenia nie są przeceniane; w modelach należy odzwierciedlić w szczególności niedopasowanie terminów zapadalności.

3. W celu odpowiedniego odzwierciedlenia ryzyka bazowego, w przypadkach, gdy jest to ryzyko istotne, należy zróżnicować wycenę dla potrzeb narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji w odniesieniu do pozycji powiązanych (np. obligacji i swapu ryzyka kredytowego dla tego samego dłużnika). W związku z tym długie i krótkie pozycje netto dotyczące podobnych, lecz nie identycznych, aktywów bazowych nie powinny generować miary narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji równej zero. W przypadku, gdy ryzyko bazowe nie jest wykazywane, instytucje powinny udokumentować fakt, że ryzyko takie nie jest istotne.

4. Instytucje powinny odzwierciedlić w horyzoncie płynności skutki niedopasowania terminów zapadalności długich i krótkich pozycji (np. w przypadku, gdy swap ryzyka kredytowego zapada przed obligacją bazową, a niewykonanie zobowiązania następuje przed terminem zapadalności swapu ryzyka kredytowego), jeżeli pojawiające się w konsekwencji ryzyko ma charakter istotny. Z tego względu instytucja powinna być w stanie obliczyć rachunek zysków i strat przy uwzględnieniu skutków ewentualnego niedopasowania terminów zapadalności długich i krótkich pozycji. Instytucja powinna przynajmniej być w stanie wykazać, że opisane powyżej ryzyko nie jest ryzykiem istotnym; w przeciwnym wypadku instytucja powinna to ryzyko modelować..

D. Wycena zysków i strat

20. Wpływ zmiany oceny ratingowej na ceny rynkowe

1. Instytucje mogą dokonywać konwersji symulowanych zmian oceny ratingowej na zmiany cen przy pomocy dowolnej dostępnej metody, w tym z uwzględnieniem bezwzględnych lub względnych różnic średnich spreadów wg klasy ratingowej. Wykorzystaną metodologię należy stosować w sposób konsekwentny i udokumentowany. We wszystkich przypadkach właściwe dane spreadów powinny być w miarę możliwości różnicowane stosownie do różnych kategorii pozycji. Należy wykazać, że dana metoda w odpowiednim stopniu różnicuje pozycje o różnej charakterystyce cenowej, zgodnie z oczekiwaniami właściwych organów. Konieczna byłaby np. odrębna wycena swapu ryzyka kredytowego i obligacji bazowej.

2. W odniesieniu do pkt. 18 wytycznych, instytucja może konsekwentnie założyć jednorazową zmianę oceny ratingowej, co oznacza, że warunki rynkowe w danym momencie determinują ceny po migracji, z uwzględnieniem wszelkich idiosynkratycznych skutków dla wyceny, jakich należałoby oczekiwać w razie wystąpienia przypadku migracji (zob. pkt. 20.5 poniżej), z pominięciem wszelkich efektów czasowych mających wpływ na cenę instrumentu, którego ocena ratingowa uległa zmianie.

3. W przypadku, gdy symulacja, tj. proces wyceny aktywów, nie powoduje zmiany oceny ratingowej, należy założyć, że nie nastąpiła żadna zmiana wartości.

4. W przypadku migracji ratingowej należy ponownie skalkulować zmianę cen rynkowych. Należy przeprowadzić pełną rewaluację, chyba że instytucja jest w stanie wykazać, że jej metoda ustalania cen w wystarczającym stopniu odzwierciedla nawet tak znaczne zmiany cen, jakich należy oczekiwać w przypadku zmiany oceny ratingowej. Można tego dokonać w formie wstępnej kalkulacji, tj. wektor cen dla każdego stanu ratingowego może być parametrem wyjściowym dla kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji. Wpływ migracji ratingowej na ceny rynkowe należy oszacować przy zastosowaniu bieżących zaobserwowanych danych rynkowych (np. spreadów) lub średniej historycznych danych rynkowych zaobserwowanych w okresie nieprzekraczającym jednego roku lub innego odpowiedniego okresu zatwierdzonego przez właściwe organy. Nie należy korzystać z historycznych PD dla celów dyskonta w przypadku dokonywania pełnej rewaluacji po zmianie oceny ratingowej, ponieważ nie odzwierciedlają one w wystarczającym stopniu bieżących cen rynkowych.

5. Pozycje migrujące do stanu niewykonania zobowiązań należy wyceniać w oparciu o stopę odzysku lub stopę strat z tytułu niewykonania zobowiązań. Stopę odzysku należy stosować w odniesieniu do wartości referencyjnej pozycji, o ile oszacowania nie są oparte na wartości rynkowej pozycji. Należy wykazać, w sposób wymagany przez właściwe organy, że oszacowanie jest odpowiednio zróżnicowane w kwestii różnych kategorii dłużników i instrumentów. Obliczenia dotyczące poszczególnych instrumentów powinny być spójne między sobą. Wszelkie inne metody należy odpowiednio uzasadnić i udokumentować, szczególnie w przypadku, gdy wykorzystywane są generyczne rynkowe LGD; instytucja powinna posiadać

udokumentowany proces opisujący, według jakich kryteriów dostosowywane są LGD dla poszczególnych pozycji.

6. Model powinien uwzględniać rozbieżności wynikające z różnic w definicji zdarzenia ryzyka kredytowego, uprzywilejowania w strukturze kapitałowej lub ekspozycji na różne podmioty w ramach jednej grupy. Można to osiągnąć np. poprzez zastosowanie stochastycznych stóp odzysku. Obligacje niespłacone w terminie z zasady są uwzględniane w portfelu narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, o ile są wykazane w księdze handlowej (por. pkt. 4.5). Z tego względu model powinien uwzględniać ryzyko, że wyceny LGD lub realizacje po niewykonaniu zobowiązania mogą się różnić od oszacowań sprzed niewykonania zobowiązania. Początkowa wartość LGD lub stopy odzysku zastosowana w odniesieniu do indywidualnej niespłaconej pozycji w przypadku narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji powinna być aktualizowana z tą samą częstotliwością, co w przypadku obliczania rachunku zysków i strat, a LGD muszą być zgodne z liczbami zastosowanymi w obliczaniu rachunku zysków i strat.

21. Obliczanie rachunku zysków i strat

Parametry wyceny w przypadku wszystkich kategorii ratingowych należy ustalać w spójny metodologicznie sposób. Ze względu na fakt, iż narzut z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji jest wymogiem kapitałowym dla ryzyk rynkowych, wycena pozycji w ramach narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji powinna opierać się na bieżących, dających się zaobserwować danych rynkowych. Do wyceny pozycji, w stosunku do których zastosowano gwałtowne wahania wygenerowane przez migrację ratingów, należy stosować dane rynkowe będące najaktualniejszymi danymi rynkowymi dostępnymi w momencie obliczania narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

E. Horyzont płynnościowy

22. Poziom definiowania horyzontów płynnościowych

1. Instytucje powinny definiować horyzonty płynnościowe na poziomie produktów, nie zaś na poziomie emitentów. W przypadku indywidualnej pozycji odnośny horyzont płynnościowy może różnić się według rodzaju produktu (w tym jego złożoności) oraz emitenta.

2. Niezależnie od powyższego, ze względu na praktyczne problemy związane z całkowicie granularną oceną horyzontu płynnościowego na poziomie produktu, biorąc pod uwagę szeroki zakres produktów utrzymywanych w portfelach handlowych, horyzonty płynnościowe mogą początkowo być definiowane na zasadzie zagregowanej, np. na poziomie emitentów.

3. Instytucje powinny jednak monitorować i dokumentować zakres produktów związanych z danym emitentem i zadbać o to, by horyzont płynnościowy zdefiniowany na poziomie zagregowanym był adekwatny nawet w odniesieniu do najbardziej niepłynnego produktu.

23. Główne kryteria dla ustalania odnośnego horyzontu płynnościowego

1. Kryteria wykorzystywane do ustalania odnośnego horyzontu płynnościowego dla danej pozycji lub zestawu pozycji powinny być przez instytucje dokumentowane. Należy również udokumentować metodologię konwersji takich kryteriów na określony horyzont płynnościowy, która powinna być stosowana w sposób spójny w odniesieniu do wszystkich pozycji.

2. Do wskazania płynności danej pozycji posłużyć może szeroki wybór kryteriów, w oparciu o doświadczenia z przeszłości, strukturę rynku oraz jakość i złożoność produktu. Instytucje powinny wskazać zakres kryteriów, które w ich przekonaniu w sposób istotny definiują horyzont płynnościowy ich portfeli. Do takich kryteriów należą:

- i. działalność rynkowa, którą odzwierciedla liczba i skala transakcji dotyczących danego instrumentu lub nazwy bądź zakres historycznej rozpiętości cen oferowanych i cen sprzedaży;
- ii. struktura rynku, np. liczba i dystrybucja animatorów rynku i notowań;
- iii. rozmiar pozycji (w stosunku do średniego wolumenu obrotu/ogólnego rozmiaru rynku);
- iv. jakość inwestycyjna (np. rating kredytowy);
- v. lokalizacja geograficzna emitenta;
- vi. zapadalność.

3. Przynajmniej jedno z kryteriów wziętych pod uwagę przy ustalaniu horyzontu płynnościowego powinno mieć bezpośredni związek ze skoncentrowanym charakterem pozycji (np. poprzez rozmiar pozycji w stosunku do rozmiaru rynku lub średniego wolumenu obrotu) ze względu na fakt, że horyzont płynnościowy powinien być większy w przypadku pozycji skoncentrowanych, co odzwierciedla dłuższy okres konieczny do upłynnienia takich pozycji.

4. Pozycje powinny być poddawane systematycznej ocenie pod kątem wybranych kryteriów i odpowiednio przypisywane do horyzontów płynnościowych (z trzymiesięcznym pułapem dolnym). W przypadku, gdy dla danej pozycji lub zestawu pozycji dostępna jest ograniczona ilość danych, instytucje powinny ustalać odnośny horyzont płynnościowy w sposób konserwatywny.

5. Zastosowaną metodę skojarzenia danego kryterium z dłuższym lub krótszym horyzontem płynnościowym należy udokumentować i uzasadnić w oparciu o dane

historyczne, w tym dane dotyczące doświadczenia w upłynnianiu podobnych pozycji w okresach występowania warunków skrajnych, co ma na celu wyeliminowanie z analizy błędnego zastosowania założeń, które w teorii wydają się logiczne, lecz w praktyce są nieprawdziwe, np. nie w każdym przypadku może być prawdą, że niższa ocena ratingowa oznacza dłuższy horyzont płynnościowy, o ile istnieje aktywny rynek na określone rodzaje pozycji o niskiej ocenie ratingowej. Na przykład w przypadku wykorzystania historycznej rozpiętości cen oferowanych i cen sprzedaży, instytucje mogą wyznaczyć progi określające, do jakiego horyzontu płynnościowego zostanie przypisana dana pozycja – wybór takich progów należy uzasadnić.

24. Monitorowanie horyzontów płynnościowych – główne wskaźniki konieczności przeprowadzenia przeglądu

1. Horyzonty płynnościowe powinny być poddawane regularnemu przeglądowi dla zapewnienia ich stałej prawidłowości, szczególnie w odniesieniu do zdarzeń lub istotnych wskaźników świadczących o zmianie warunków płynności na danym rynku, odzwierciedlających możliwość gwałtownej zmiany rynków w związku z zaangażowaniem w daną klasę aktywów lub jej opuszczeniem przez uczestników rynku.

2. Instytucje powinny wziąć pod uwagę istotne zmiany czynników stosowanych do ustalenia horyzontu płynnościowego jako minimalny zestaw przesłanek do przeglądu odnośnego horyzontu płynnościowego. Wszelkie doświadczenia związane ze sprzedażą pozycji wskazującej na niedostatecznie konserwatywny horyzont płynnościowy należy niezwłocznie uwzględnić przy ustalaniu horyzontu płynnościowego dla podobnych produktów, a następnie należy odpowiednio zaktualizować procedury przypisywania pozycji do czynników płynności.

3. Wraz z upływem czasu instytucje powinny monitorować i ulepszać zakres czynników stosowanych do ustalania horyzontów płynnościowych w oparciu o własne doświadczenie rynkowe.

F. Sprawy ogólne

25. Walidacja

1. W trakcie projektowania, testowania i utrzymywania modeli narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji instytucje powinny stosować się do zasad walidacji. Walidacja powinna obejmować ocenę prawidłowości koncepcyjnej, bieżący monitoring obejmujący weryfikację i benchmarking, oraz analizę wyników.

2. Proces walidacji modeli narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji powinien opierać się przynajmniej na następujących zasadach:

- i. horyzonty płynnościowe powinny odzwierciedlać rzeczywistą praktykę i doświadczenie w okresach występowania systematycznych i niesystematycznych (idiosynkratycznych) warunków skrajnych;
- ii. model narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji służący do pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji w danym horyzoncie płynnościowym powinien uwzględniać dane obiektywne w odnośnym horyzoncie i obejmować porównanie oszacowań ryzyka dla zrównoważonego portfela z oszacowaniami ryzyka dla portfela obejmującego pozycje stałe;
- iii. założenia dot. korelacji w ramach modelu narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, w tym struktura stochastycznych zależności i korelacji/kopuła, a także liczba i waga czynników ryzyka systematycznego, muszą być oparte na analizie obiektywnych danych w prawidłowych pod względem konceptualnym ramach. Analizą objąć należy w szczególności wpływ różnych założeń co do kopuły, np. poprzez kontrolę wpływu różnych założeń co do rozkładów. Zachowania w zakresie niewykonania zobowiązań i migracji przewidywane przez model powinny być zatwierdzane w oparciu o faktyczne doświadczenia dotyczące niewykonania zobowiązań i migracji w ramach portfeli obrotowych instrumentów dłużnych.
- iv. walidacja modelu narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji powinna opierać się na szeregu testów warunków skrajnych oraz analiz wrażliwości i scenariuszy, co pozwala na ocenę jego jakościowej i ilościowej zasadności, szczególnie w odniesieniu do sposobu traktowania przez dany model kwestii koncentracji. Test tego rodzaju powinien obejmować zarówno zdarzenia historyczne, jak i hipotetyczne;
- v. walidacja powinna również obejmować ocenę kalibracji parametrów ryzyka PD i LGD;
- vi. instytucja powinna dążyć do określenia właściwych wartości referencyjnych dla modeli wewnętrznych w celu oceny ogólnej poprawności własnych modeli narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji;
- vii. w ramach walidacji należy dokonać oceny przejrzystości i adekwatności dokumentacji metody zastosowanej przy modelowaniu narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

26. Test praktyczny

1. Instytucja powinna udokumentować metodę wewnętrznej sprawozdawczości dotyczącej procesu narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, związanych z nim ocen dotyczących pomiaru ryzyka oraz roli, jaką w danej instytucji takie oceny pełnią w procesie zarządzania (ryzykiem).

2. Wymagana jest dostępność i właściwe zintegrowanie z procesem zarządzania ryzykiem procedur, które w kontekście oceny narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji powodują ewentualne podjęcie odpowiednich działań naprawczych.

3. Pomocne w zapewnieniu przejrzystości testu praktycznego może być zastosowanie porównania metod sprawozdawczości, oceny, kontroli i wewnętrznego stosowania wyników wewnętrznych modeli ryzyka rynkowego przez poszczególne działy instytucji.

27. Dokumentacja

1. W celu zapewniania przejrzystości korelacji i innych założeń modelowych z perspektywy właściwych organów, instytucja powinna udokumentować metodę stosowaną w celu uwzględnienia dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

2. W związku z tym kalkulację miar ryzyka generowanych przez dany model oraz związane z nią przepływy danych należy udokumentować do poziomu szczegółowości, który umożliwiłby osobie trzeciej powielenie takich miar ryzyka. Ponadto instytucja powinna udokumentować proces początkowego i bieżącego zatwierdzania modelu narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji do poziomu szczegółowości, który umożliwiłby osobie trzeciej powielenie takiej analizy. Dokumentacja powinna również zawierać opis bieżących procesów utrzymania modelu zastosowanych w trakcie początkowego przypisania i aktualizacji parametrów wejściowych modelu.

28. Metody kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji oparte na różnych parametrach

1. Instytucja może zastosować metodę uwzględnienia dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, która nie jest zgodna ze wszystkimi przepisami w pkt. 3 załącznika II do dyrektywy 2010/76/UE (zwaną dalej „nie w pełni zgodną metodą narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji”):

- i. w przypadku, gdy taka nie w pełni zgodna metoda narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji jest zgodna z wewnętrznymi metodologiami instytucji służącymi do identyfikacji i mierzenia ryzyk oraz zarządzania ryzykami;
- ii. oraz w przypadku, gdy instytucja jest w stanie wykazać, że wynikiem zastosowania takiej metody jest wymóg kapitałowy co najmniej równie wysoki, jak gdyby został obliczony za pomocą metody w pełni zgodnej ze wszystkimi wymogami dotyczącymi narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

2. Instytucja powinna przedstawić wszelkie niezbędne informacje na temat elementów zastosowanej przez nią metody narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, które zostały uznane za nie w pełni zgodne przez samą instytucję lub przez jej organ nadzorczy.

3. W oparciu o przedstawione informacje, właściwy krajowy organ nadzorczy powinien ustalić, czy zastosowana lub planowana przez instytucję metoda narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji powinna zostać uznana za niezgodną metodę narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, czy też nie w pełni zgodną metodę narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, zgodnie z pkt. 28.4 poniżej. W szczególności, w przypadku uznania danej metody narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji za niezgodną metodę narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, oznacza to konieczność zastosowania metody standardowej dla ryzyka szczególnego w stosunku do pozycji objętych niezgodną metodą narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

4. W celu uzyskania uznania danej metody za nie w pełni zgodną metodę narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji, instytucja powinna wykazać w sposób wymagany przez organ nadzorczy, że wynikiem zastosowanej przez nią metody narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji jest wymóg kapitałowy co najmniej równie wysoki, jak gdyby został obliczony za pomocą w pełni zgodnej metody narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

5. Decyzja w sprawie uznania metody instytucji za nie w pełni zgodną metodę zostaje podjęta przez właściwe organy.

29. Częstotliwość obliczeń

1. Narzut z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji należy obliczać co najmniej raz w tygodniu. Na przykład w przypadku przyjęcia przez instytucję tygodniowej kalkulacji narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji dzienna kalkulacja wymogów kapitałowych w oparciu o modele wewnętrzne powinna odbywać się na następujących zasadach:

- i. Tę samą liczbę narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji należy stosować w ciągu pięciu kolejnych dni roboczych od uruchomienia modelu narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji;
- ii. W odniesieniu do kalkulacji średnich liczb narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji w ciągu minionych 12 tygodni, instytucje powinny taką średnią obliczyć w oparciu o 12 poprzednich tygodniowych liczb narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji.

2. Instytucja powinna być w stanie wykazać, że w dniu tygodnia wybranym do obliczenia narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji jej portfel jest reprezentatywny dla portfela posiadanego w ciągu takiego tygodnia, oraz że wybrany portfel nie powoduje systematycznego niedoszacowania liczb narzutu z tytułu dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji obliczanych w przedziale tygodniowym.

Tytuł III – Przepisy końcowe i wdrożenie

30. Data wejścia w życie

Właściwe organy powinny wdrożyć niniejsze wytyczne poprzez włączenie ich do swoich procedur nadzorczych w ciągu sześciu miesięcy od publikacji ostatecznego tekstu wytycznych. Po tej dacie właściwe organy powinny zadbać o skuteczne ich stosowanie przez instytucje.